

Sygn. akt VIII C 456/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: stażysta Patryk Wyrębski

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko R. O.

o zapłatę 10.986,25 złotych

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 456/20

UZASADNIENIE

W dniu 18 listopada 2012 roku w do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VII Wydziału Cywilnego w Elektronicznym Postępowaniu Upominawczym strona powodowa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. złożyła przeciwko R. O. pozew, żądając wydania nakazu zapłaty zasądzającego następujące kwoty:

- 1) 7.417,32 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 9 października 2012 r. do dnia zapłaty;
- 2) 3.352,93 zł – bez odsetek,
- 3) 216 zł – bez odsetek,

oraz domagając się zasądzenia zwrotu kosztów sądowych w kwocie 138 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 10 grudnia 2008 r. udzielił pozwanej kredytu o nr (...) w ramach, którego pozwana otrzymała limit w wysokości 3.500 zł. Pozwana była zobowiązana do spłaty kredytu zgodnie z comiesięcznymi wyciągami generowanymi do pozwanej na podstawie zawartej umowy. Pomimo wezwań i monitów pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty. W związku z czym po upływie terminu, do którego pozwana była zobowiązana uregulować zadłużenie całość stała się wymagalna. Jako należność główną wskazano kwotę: 7.417,32 zł, odsetki za okres od 10 grudnia 2008 r. w kwocie 3.352,93 zł do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku, koszty, opłaty, prowizje w kwocie 216 zł. (pozew w (...) k. 3-4v.)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 listopada 2012 r., Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, wydał nakaz zgodny z żądaniem pozwu. Po dwukrotnej próbie doręczenia nakazu pozwanej, postanowieniem z dnia 14 lutego 2013 r. uchylono ww. nakaz zapłaty i przekazano

rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. (nakaz zapłaty k. 5v., skan koperty k. 6-6v., zarządzenie k. 7, zarządzenie k. 8 skan koperty k. 8v.-9, postanowienie k. 10)

Po przekazaniu sprawy do tut. Sądu i uzupełnieniu braków formalnych pozwu w terminie (1 kwietnia 2013 r. był II dniem Ś. Wielkanocnych) Referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w dniu 9 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygnaturze II Nc 209/13 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym uwzględnił żądanie pozwu. Nakaz ten został skierowany do pozwanej na adres Z. 168, (...)-(...) D.. (pismo powoda, pozew k. 12-14v., nakaz zapłaty k. 29, przesyłka k. 31)

W dniu 16 marca 2020 r. pozwana R. O. wniosła od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zwrot kosztów postępowania od powoda na rzecz pozwanej według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu podniosła, że nakazu zapłaty z dnia 9 kwietnia 2013 r. nigdy jej nie doręczono. Nakaz zapłaty został nadany na adres: Z. 168, (...)-(...) D., mimo że taki adres nie istnieje oraz pomimo tego, iż powód jako adres pozwanej wskazał adres: (...), zgodnie z załączoną informacją z MSWiA z dnia 2 marca 2012 r. Niezależnie od powyższego pozwana wskazała, iż od 2010 roku pozwana nieprzerwanie zamieszkuje w Ł., pod innym adresem.

Odnosząc się do treści pozwu, pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując na art. 6 ustawy obowiązującej w tamtym czasie o elektronicznych instrumentach płatniczych, zgodnie z którym roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat. R. O. podniosła również zarzut nieudowodnienia roszczenia, wskazując, iż rozliczyła się prawidłowo z bankiem. Wskazała również, iż zgodnie z pkt 1 umowy limitu i karty kredytowej z dnia 10 grudnia 2008 r. bank ustanowił limit kredytowy do kwoty 3.500 zł, co stoi w rażącej kontraście z żądaniem zapłaty kwoty 7.417,32 zł. (sprzeciw k. 41-44)

Zarządzeniem z dnia 4 maja 2020 roku Referendarz sądowy tut. Sądu stwierdził, że sprzeciw został wniesiony w terminie – z uwagi na nieprawidłowe doręczenie nakazu zapłaty pozwanej i uchylił zarządzenie o prawomocności nakazu zapłaty. (zarządzenie k. 53)

Pismem z dnia 5 czerwca 2020 roku strona powodowa, poinformowała, że w dniu 25 maja 2020 roku wierzytelność dochodzona powództwem została zbyta w dniu 27 czerwca 2014 r. na rzecz (...) Wierzytelności Detalicznych (...), podnosząc, iż zasadnym jest powiadomienie nabywcy o toczącym się postępowaniu. Odnosząc się do sprzeciwu wskazano, iż zawarta w dniu 10 grudnia 2008 r. z pozwaną umowa o przyznanie limitu kredytowego i o korzystanie z karty kredytowej miała charakter odnawialny. Automatyczne przedłużenie nie wymagało formy pisemnej. W ramach umowy powód przyznał pozwanej kwotę limitu kredytowego w kwocie 8.000 zł. Podniesiono, iż roszczenie stało się w całości wymagalne w dniu 27 kwietnia 2012 r. w związku z wypowiedzeniem umowy. Wskazano również, iż termin przedawnienia w niniejszej sprawie wynosi 3 lata z uwagi na to, że roszczenie związane jest z prowadzeniem działalności gospodarczej. W piśmie tym podano wykaz wpłat z rozksięgowaniem, a także przedstawiono szczegółowe wyliczenie odsetek. (pismo powoda k. 77-78).

Pismem z dnia 13 lipca 2020 r. C. I. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., działający przez zawodowego pełnomocnika złożył pismo – oświadczenie o wstąpieniu w trybie art. 192 pkt 3 k.p.c., wnosząc o dopuszczenie go do udziału w niniejszym postępowaniu. (pismo k. 89-92)

Na rozprawie w dniu 21 lipca 2020 roku pozwana R. O. nie wyraziła zgody na wstąpienie C. I. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. w miejsce powoda (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W.. Jednocześnie pozwana wniosła o oddalenie powództwa podnosząc brak legitymacji procesowej po stronie powoda, kwestionując prawidłowość wypowiedzenia oraz prawidłowość naliczonych odsetek. (elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 lipca 2020 roku – nagranie od 00:08:04 do 00:08:57 k. 226 oraz od 00:15:26 do 00:17:45)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 grudnia 2008 r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. (poprzednik prawny strony pozwanej (...) Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W.) oraz R. O. zawarli umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej Furora o tym samym numerze. Zgodnie z pkt I § 1 na wniosek posiadacza rachunku kredytowego bank przyznaje limit kredytowy do kwoty 3.500 zł, dla korzystania z którego otwiera i prowadzi rachunek kredytowy nr (...). Stosownie do I. § 2 umowy 1. Bank stawia do dyspozycji Posiadacza rachunku kredytowego kwotę limitu kredytowego po otrzymaniu podpisanej przez Posiadacza Umowy o przyznanie limitu kredytowego, zwanej dalej "Umową limitu". 2. Po otrzymaniu podpisanej Umowy limitu Bank umożliwia Posiadaczowi rachunku kredytowego skorzystanie z przyznanego limitu poprzez:

a) wypłaty realizowane jako transakcje na rachunku w formie przelewu bankowego, w tym w ramach opcji "Twoje rachunki",

b) wypłaty gotówki w P. Bankowych oraz Centrach (...).

Stosownie do I. § 5 umowy:

1. Spłata limitu kredytowego następować będzie w okresach miesięcznych poprzez dokonywanie przez Posiadacza rachunku kredytowego spłat na rachunek wskazany w § 1, których wysokość oraz termin będą określone w wyciągu z rachunku generowanym każdego 17 dnia miesiąca i wysyłanym na adres korespondencyjny Posiadacza rachunku kredytowego. Za dzień spłaty uznaje się 24 dzień od daty generowania wyciągu. Wskazana na wyciągu wymagana spłata minimalna to suma wszystkich rat wynikających z otwartych P. Spłat Ratalnych oraz miesięcznej spłaty minimalnej z Planu Podstawowego.

2. Kwota wymaganej minimalnej spłaty z Planu Podstawowego stanowi 5% kwoty wykorzystanego kapitału z Planu Podstawowego oraz należne Bankowi odsetki, opłaty, prowizje, w tym opłatę ubezpieczeniową (pod warunkiem przystąpienia do ubezpieczenia), nie mniej niż 30 PLN, przy czym:

a) w przypadku, gdy kwota całkowitego zadłużenia na rachunku jest mniejsza lub równa kwocie stanowiącej równowartość 5-krotność opłaty za nadanie listu poleconego, należność z Planu Podstawowego nie jest wymagana w danym okresie rozliczeniowym,

b) jeśli kwota całkowitego zadłużenia na rachunku jest wyższa od kwoty stanowiącej równowartość 5-krotności opłaty za nadanie listu poleconego, a kwota całkowitego zadłużenia z Planu Podstawowego jest niższa niż 5-krotność opłaty za nadanie listu poleconego - wymagana jest spłata całości zadłużenia z Planu Podstawowego,

c) gdy kwota całkowitego zadłużenia z Planu Podstawowego jest wyższa od kwoty stanowiącej równowartość 5-krotności opłaty za nadanie listu poleconego oraz wymagana spłata minimalna z Planu Podstawowego jest niższa niż 30 PLN, wówczas wymagana jest spłata niższej z kwot: całość zadłużenia z Planu Podstawowego lub 30 PLN.

3. Spłata rat wynikających z otwartych P. Spłat Ratalnych jest wymagana zawsze, niezależnie od kwoty wymaganej spłaty minimalnej z Planu Podstawowego wyznaczonej zgodnie z zasadami wskazanymi powyżej w ust. 2.

4. Brak wymaganej spłaty minimalnej w terminie określonym na wyciągu powoduje naliczenie odsetek od kapitału przeterminowanego i stanowi podstawę do wszczęcia działań interwencyjnych związanych z dochodzeniem spłaty zobowiązań. Stopa odsetek od zadłużenia przeterminowanego ma charakter zmienny i jest równa czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego obowiązującej na dzień powstania zadłużenia przeterminowanego.

Zmiana tej stopy następuje w przypadku zmiany stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

5. Posiadacz rachunku kredytowego zobowiązuje się pokryć wszelkie uzasadnione koszty związane z dochodzeniem spłaty zobowiązań wynikających z Umowy limitu. Na koszty, które ponosi Posiadacz rachunku kredytowego w

przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania przez niego zobowiązań wynikających z Umowy limitu, składają się:

a) koszty telefonicznych upomnień, listownych wezwań i zawiadomień wysyłanych do Posiadacza rachunku kredytowego, wyjazdów interwencyjnych oraz opłata za przekroczenie przyznanego limitu kredytowego - zgodnie z załącznikiem nr 1 do Umowy limitu,

b) koszty postępowania egzekucyjnego (w tym koszty sądowe i komornicze) określone na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa, które szczegółowo zostały wskazane w załączniku nr 1 do Umowy limitu.

Stosownie zaś do pkt I. § 6. umowa podlega przepisom ustawy o kredycie konsumenckim. W rozumieniu art. 7 ust. 1 i 2 ustawy o kredycie konsumenckim, dla limitu kredytowego w wysokości 8.000 PLN, który został w całości wykorzystany w pierwszym miesiącu korzystania z limitu, a następnie spłacany jest w miesięcznych ratach malejących w ciągu 12 miesięcy kalendarzowych w terminach wskazanych na wyciągach, całkowity koszt kredytu dla transakcji bezgotówkowej wynosi: 920.47 PLN, roczna rzeczywista stopa oprocentowania: 23.29%, a łączna kwota wszystkich kosztów i opłat: 920.47 PLN. Wysokość kosztów, o których mowa powyżej, została podana przykładowo, a ich rzeczywista wartość zależy od wysokości przyznanego Posiadaczowi limitu kredytowego oraz sposobu jego wykorzystania, a w szczególności rodzaju dokonywanych transakcji i sposobu ich spłaty.

Stosownie zaś do pkt I. § 8. umowa limitu zostaje zawarta na okres jednego roku, tzn. do dnia 10/12/2009, przy czym Bank będzie automatycznie przedłużał Umowę limitu na kolejne roczne okresy, o ile Posiadacz rachunku kredytowego nie wypowie Umowy najpóźniej na 30 dni przed upływem okresu, na jaki została zawarta, albo nie zająd inne, określone w Regulaminie limitu zdarzenia wykluczające możliwość przedłużenia Umowy limitu.

(umowa z dnia 10 grudnia 2008 r. wraz z załącznikiem k. 23-24).

Pismem z dnia 16 sierpnia 2011 roku wypowiedziano pozwanej umowę o limit kredytowy i kartę nr (...). Pismo to zostało nadane na adres: R. O., Z. (bez numeru) (...)-(...) D.. Przesyłkę tą zwrócono z adnotacją: adresat nie mieszka pod wskazanym adresem.

(wypowiedzenie k. 25, zwrócona przesyłka listowa k. 26).

W dniu 27 czerwca 2014 roku strona powodowa zbyła na rzecz (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego wierzytelność dochodzoną pozwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozważania prawne należy rozpocząć od kwestii formalnych, związanych ze zbyciem wierzytelności na rzecz podmiotów trzecich. Pismem z dnia 5 czerwca 2020 roku pełnomocnik powoda wnosil o powiadomienie nabywcy wierzytelności (...) Wierzytelności Detalicznych (...) o toczącym się postępowaniu. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie nie było podstaw do zastosowania art. 196 § 1 k.p.c., wedle którego jeżeli okaże się, że powództwo zostało wniesione nie przez osobę, która powinna występować w sprawie w charakterze powoda, sąd na wniosek powoda zawiadomi o toczącym się procesie osobę przez niego wskazaną. Osoba ta może w ciągu dwóch tygodni od doręczenia zawiadomienia wstąpić do sprawy w charakterze powoda. Zdaniem Sądu przepis ten ma zastosowanie wyłącznie do sytuacji, w których okaże się, że w chwili wytoczenia powództwa, powodem winien być inny podmiot, niż wskazany w pozwie. W niniejszej sprawie w dniu 18 listopada 2012 r. tj. w dniu wytoczeniu powództwa, powodem był (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W., zatem w chwili wytoczenia powództwa, powództwo zostało

wniesione przez osobę, która winna w niniejszym postępowaniu występować w charakterze powoda. Jak podnosi się bowiem w literaturze: sformułowanie "powództwo zostało wniesione nie przez osobę, która powinna występować w sprawie w charakterze powoda" oznacza, że powództwo zostało wytoczone przez osobę nieposiadającą legitymacji procesowej. W konsekwencji powództwo podlega oddaleniu z tej tylko przyczyny. Legitymacja procesowa czynna przysługuje zaś innej osobie, a zatem powództwo wytoczone przez tę osobę nie zostałoby oddalone z powodu braku legitymacji procesowej powoda. (Komentarz do art. 196 k.p.c. red. Góra-Błaszczkowska 2020, wyd. 3/Kunicki, Legalis). Przepis reguluje sytuację, w której powód w ogóle nie posiada legitymacji procesowej czynnej do wytoczenia danego powództwa. Może dojść wówczas do podmiotowego przekształcenia powództwa po stronie powodowej. Na przykład, powództwo wytacza podmiot będący w upadłości, zamiast syndyka masy upadłości, w sprawie związanej z majątkiem upadłego wchodzącym w skład masy upadłości. (...) O braku legitymacji procesowej powoda decydują okoliczności faktyczne danej sprawy. Brak tej legitymacji w formie zarzutu może podnieść pozwany. Również sąd z urzędu może ten brak stwierdzić. Jednak inicjatywa podmiotowego przekształcenia powództwa należy wyłącznie do powoda. Powód bowiem jedynie jest uprawniony do złożenia wniosku o zawiadomienie o toczącym się procesie osoby, którą wskazuje. (Komentarz do art. 196 k.p.c. Zieliński 2019, wyd. 10/Zieliński/Flaga-Gieruszyńska, Legalis). Prawidłowe zastosowanie art. 196 Kodeksu P. Cywilnego może prowadzić do pojawienia się po stronie czynnej podmiotu, który powinien występować jako powód od początku postępowania obejmującego określony w pozwie jego jednostkowy przedmiot, obok pierwotnego powoda albo zamiast niego, nie powinno natomiast skutkować współuczestnictwem, w ramach którego każdy z powodów dochodzi własnego roszczenia opartego na zdarzeniach rozdzielonych czasowo, których osobna treść została ostatecznie sformułowana w wyniku zmiany żądania, dokonanej po przystąpieniu przez nowego powoda do udziału w sprawie. W wypadku braku legitymacji czynnej, jej źródłem nie powinna być przedmiotowa zmiana powództwa, dokonana przez nowego powoda po jego przystąpieniu do sprawy, lecz nieuzasadniona przepisami prawa rozbieżność pomiędzy podmiotowym zakresem sprawy określonym w pozwie a istotnymi elementami powództwa, z którego wynika podmiotowy zakres stosunku prawnego stanowiącego podstawę skierowania sprawy na drogę sądową. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie - I Wydział Cywilny z dnia 23 maja 2014 r. I ACa 477/14, L.). Powyższe prowadzi do konkluzji, iż przepis ten w niniejszej sprawie, nie miał zastosowania, jako, że powód w dniu wytoczenia powództwa posiadał legitymację procesową czynną.

Zdaniem Sądu należało jednak zastosować art. 192 pkt 3 k.p.c., zgodnie z którym zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa, objętych sporem, nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy; nabywca może jednak wejść na miejsce zbywcy za zezwoleniem strony przeciwnej. Nabywca wierzytelności dochodzonej pozwem tj. C. I. Niestandardyzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. pismem z dnia 13 lipca 2020 roku wraził chęć wstąpienia w trybie art. 192 pkt 3 k.p.c. do toczącego się postępowania. Jednakże do skutecznego zastosowania przepisu art. 192 pkt 3 k.p.c. konieczne jest wyrażenie zgody strony przeciwnej tj. pozwanej, która na rozprawie w dniu 21 lipca 2020 roku takiej zgody nie wyraziła, zatem oświadczenie nabywcy wierzytelności (...) w W., należało uznać za nieskuteczne.

Niezależnie od powyższego powództwo podlegało oddaleniu z kilku przyczyn.

Umowa zawarta między stroną powodową a pozwaną z dnia 10 grudnia 2008 r. podlegała automatycznemu przedłużeniu na podstawie pkt I. § 8 umowy. Stosownie do I. § 1 Bank przyznał limit kredytowy do kwoty 3.500 zł. Strona powodowa nie przedstawiła aneksu tej umowy, z której miałyby wynikać zwiększenie owego limitu kredytowego, należy zatem przyjąć, iż limit kredytowy cały czas wynosił 3.500 zł, nie zaś 8.000 zł jak podawała strona powodowa w piśmie z dnia 5 czerwca 2020 roku. Należy podkreślić z całą stanowczością, iż w pkt I § 6 umowy jest mowa o przykładowych kosztach dla przykładowego limitu w kwocie 8.000 zł. Nie można zatem, przyjąć, iż postanowienie to wykreowało stosunek obejmujący limit w kwocie 8.000 zł. Zatem nie sposób uznać, za zasadną dochodzoną kwotę główną 7.417,32 zł, gdyż kwota ta winna maksymalnie wynosić 3.500 zł. Mając to na względzie, trzeba również podnieść, iż skoro powód niezasadnie przyjął, iż limit kredytowy wynosił 8.000 zł, Sąd nie jest w stanie dokonać kontroli prawidłowości zaliczania wpłat dokonywanych przez pozwaną na poczet roszczenia głównego w tabelach wskazanych i załączonych do pisma powoda z dnia 5 czerwca 2020 roku. Jednocześnie należy zauważyć, iż sam powód w piśmie z dnia 5 czerwca 2020 roku na k. 77-77v. wskazał, iż suma spłat dokonanych przez pozwaną wyniosła łącznie 8.952,46 zł. Jeżeli zatem przyjąć, tak jak wskazuje powód, iż pozwana wpłaciła wskazaną sumę,

nie sposób wykluczyć, iż doszło do spłaty całego zobowiązania. Jednakże powód nie przedstawił miarodajnego i wiarygodnego zestawienia należności i spłat, skoro niebudzącym wątpliwości jest fakt, iż limit kredytowy wniósł 3.500 zł, a nie 8.000 zł.

Powód nie udowodnił również prawidłowości wysokości naliczonych odsetek umownych w łącznej kwocie 3.352,93 zł za okres od 18 września 2010 roku do 9 października 2012 roku. Należy mieć na względzie, iż powód dopiero w piśmie procesowym z dnia 5 czerwca 2020 roku wskazał, że kwota 3.352,93 zł odsetek dotyczy okresu od 18 września 2010 roku do 9 października 2012 roku. W pozwie wskazano zaś, iż odsetki te naliczone są za okres od 10 grudnia 2008 roku do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku. Zatem nie jest jasne za jaki faktycznie okres miałyby się należeć powodowie dochodzone odsetki. Nadto, wysokość dochodzonych odsetek również budzi wątpliwości Sądu. Zgodnie z art. 359 § 2¹ i § 2² k.c. obowiązujących w okresie od 18 września 2010 roku do 9 października 2012 roku maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne). Jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne.

Wysokość stopy kredytu lombardowego w okresie od 1 stycznia 2010 roku do 31 grudnia 2012 roku kształtowała się następująco:

2010-01-01	5,00
2011	
2011-01-20	5,25
2011-04-06	5,50
2011-05-12	5,75
2011-06-09	6,00
2012	
2012-05-10	6,25
2012-11-08	6,00
2012-12-06	5,75

źródło: (...)

Oznacza to, że w okresie od 20 stycznia 2011 roku do 6 kwietnia 2011 roku wysokość odsetek maksymalnych wynosiła 21% (4 x 5,25). Jednakże w swoim zestawieniu – wyliczeniu odsetek w piśmie z dnia 5 czerwca 2020 roku za okresy od 18 stycznia 2011 roku do 17 kwietnia 2011 roku jako oprocentowanie wskazano: 22,62%, 24,99%, 25,39%.

Oprocentowanie to przekroczyło zatem wysokość obowiązujących wtedy odsetek maksymalnych. Od 6 kwietnia 2011 roku do 12 maja 2011 roku wysokość odsetek maksymalnych wynosiła 22% (4 x 5,50). Tymczasem odsetki za okres od 18 kwietnia 2011 roku do 17 maja 2011 roku zostały wskazane przez powoda na poziomie 28,02%. Wiele z tychże pozycji w zestawieniu sporządzonym przez powoda na k. 77v. przekracza wysokość odsetek maksymalnych obowiązujących we wskazanym wtedy czasie.

Jednakże powództwo podlega oddaleniu również z innej, istotniejszej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy przyczyny. W tym miejscu należy odnieść się do przepisów obowiązujących w okresie stosunku prawnego, z którego wywodzone jest roszczenie powoda. Nie ulega wątpliwości, iż do umowy zawartej w dniu 10 grudnia 2008 r. miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2001r. ,nr 100, poz. 1081 ze zmianami). W dniu 18 grudnia 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (obecnie tekst jednolity: Dz.U. z 2019 r., poz.1083). Zgodnie z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Przedmiotowa umowa, co do której wypowiedzenie sporządzono w dniu 16 sierpnia 2011 r., będzie podlegać przepisom starszej ustawy tj. z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim. Skoro bowiem umowa podlegała automatycznemu przedłużeniu, to zgodnie z postanowieniami umownymi miała ona obowiązywać do dnia 10 grudnia 2011 roku. Zgodnie z art. 14 obowiązującej wtedy ustawy jeżeli konsument nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, kredytodawca może wypowiedzieć umowę po uprzednim wezwaniu konsumenta, w trybie określonym w umowie kredytowej, do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Termin wypowiedzenia umowy nie może być krótszy niż 30 dni.

W niniejszej sprawie wypowiedzenie umowy o limit kredytowy i kartę kredytową zostało skierowane na adres: Z. (bez numeru) w miejscowości D., mimo iż w samej umowie ten adres został wskazany jako: Z. 168 (mimo, że był on adresem również błędnie wskazanym, gdyż w owej miejscowości nie ma takiego numeru, zaś sama pozwana do 24 sierpnia 2010 roku była zameldowana pod numerem 85 – k. 21). Przesyłka zawierająca wypowiedzenie umowy również wróciła do strony powodowej z adnotacją, iż adresat nie mieszka pod wskazanym adresem. Co więcej, strona powodowa nie udowodniła, iż dokonała skutecznego wypowiedzenia umowy w świetle obowiązującego wtedy art. 14 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim. Procedura takiego prawidłowego wypowiedzenia w świetle tego przepisu, wyglądała tak, iż strona powodowa winna doręczyć kredytobiorcy wezwanie określone we wskazanym przepisie pod rygorem wypowiedzenia umowy. Zarówno samo wezwanie do zapłaty, jak i wypowiedzenie umowy winno nastąpić w taki sposób, aby pozwana mogła zapoznać się z ich treścią (art. 61 § 1 k.c.). Skoro wezwanie do zapłaty nie zostało doręczone pozwanej, zaś samo wypowiedzenie umowy zostało wysłane na adres nieistniejący (nieopatrzony numerem), nie sposób uznać, iż doszło do wypowiedzenia umowy, zaś samo oświadczenie o tymże wypowiedzeniu z dnia 16 sierpnia 2011 r. należy uznać za nieważne w świetle art. 58 § 1 k.c. Jak wskazano w orzecznictwie kategoryczne sformułowanie pierwszego zdania art. 14 ustawy z 2001 r. o kredycie konsumenckim wskazuje na bezwzględny wymóg istnienia takiej zaległości w chwili wypowiedzenia umowy o kredyt konsumencki, a ponieważ wypowiedzenie nie może być skutecznie dokonane bez wcześniejszego wezwania do zapłaty, które z kolei odnosi się do konkretnych, zindywidualizowanych świadczeń już wymagalnych, przedmiotem oceny dopuszczalności wypowiedzenia musi być stan zadłużenia kredytobiorcy istniejący w chwili, kiedy kredyt został mu wypowiedziany, jednak tylko w takim zakresie, w jakim został objęty obowiązkowym wezwaniem do zapłaty opatrzonym rygorem wypowiedzenia umowy. (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2015 r. V CSK 507/14, LEX nr 1802575).

Mając powyższe na względzie, należało oddalić powództwo z uwagi na fakt nieważności wypowiedzenia umowy zawartej w dniu 10 grudnia 2008 roku. Pomijając fakt, dochodzenia kwoty ponad limit zawarty w umowie i prawdopodobne spłacenie dochodzonej należności przez pozwaną, należy podkreślić, iż nie jest możliwe zasądzenie przez Sąd poszczególnych kwot (czy też rat) związanych z korzystaniem z przyznanego limitu, bowiem byłoby to wyjście poza podstawę faktyczną powództwa (według art. 321 § 1 k.p.c. sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie).

Jednocześnie Sąd nie jest w stanie odnieść się do zarzutu przedawnienia dochodzonego roszczenia. Zdaniem Sądu rzeczywiście do stosunku prawnego łączącego strony należy stosować ustawę z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz.U. z 2012r., poz. 1232 t.j.) i art. 6 ww. ustawy zgodnie z którym roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat. Stosownie bowiem do art. 2 pkt 4 ustawy elektroniczny instrument płatniczy jest to każdy instrument płatniczy, w tym z dostępem do środków pieniężnych na odległość, umożliwiający posiadaczowi dokonywanie operacji przy użyciu informatycznych nośników danych lub elektroniczną identyfikację posiadacza niezbędną do dokonania operacji, w szczególności kartę płatniczą lub instrument pieniądza elektronicznego. Umowa z dnia 10 grudnia 2008 r. polegała zaś na przyznaniu pozwanej limitu kredytowego do kwoty 3.500 zł, w ramach którego pozwana miała możliwość korzystania z tego limitu poprzez wypłaty realizowane jako transakcje na rachunku w formie przelewu bankowego, w tym w ramach opcji „Twoje rachunki”, a także wypłaty gotówki w P. Bankowych oraz Centrach (...). Nadto z przyznaniem tego limitu wiązało się wydanie i korzystanie z karty kredytowej. Jednakże, jak wskazuje powód, pozwana dokonywała pewnych wpłat na poczet zapłaty dochodzonych należności, zatem mogło dojść do niewłaściwego uznania długu przez pozwaną, a zatem do przerwania terminu przedawnienia wedle art. 123 § 1 pkt 2 k.c. Jednakże z uwagi na nieprawidłowość uznania, iż przyznano pozwanej limit kredytowy w kwocie 8.000 zł zamiast 3.500 zł i wątpliwości wynikające z prawidłowości zaliczenia wpłat pozwanej na dochodzoną należność, uznać należy, że nie sposób przyjąć, że kwoty wpłat wskazane przez powoda również zostały wskazane prawidłowo.

Mając powyższe na względzie, powództwo podlegało oddaleniu.

(...), dnia 21 sierpnia 2020 roku

Asesor sądowy Justyna Stelmach

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć (...) z pouczeniem o prawie, sposobie i terminie wniesienia apelacji.

(...), dnia 21 sierpnia 2020 roku

Asesor sądowy Justyna Stelmach